

Πρωτοβουλία
 που διαβάζει κι' άκουει
 θα βγαίνει πάντα τὸ πρωτὶ ἑκάστης Κυριακῆς
 κι' ὁ Ἄρβας θά'ν' ὑπεύθυνος συντάκτης κι' ἱδρυτῆς

Ἔτος πρῶτον ἀριθμοῦμεν
 κι' εἰς τὰς Πάτρας κατοικοῦμεν

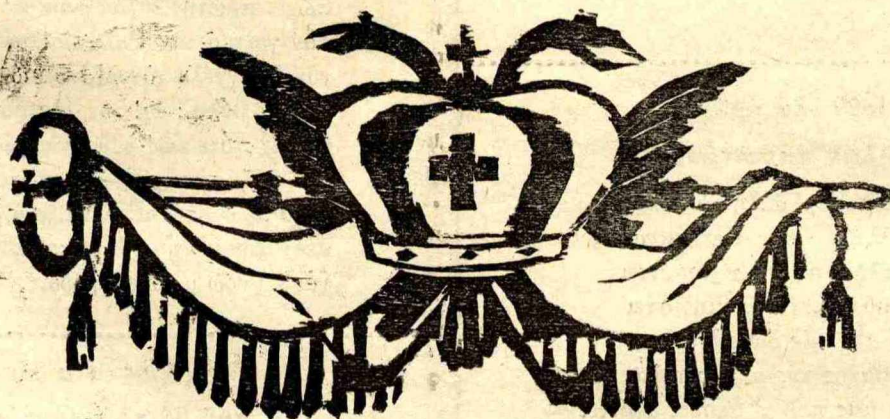
Χίλια κι' ἑννιακόσια κι' εἴκοσι κι' ἑννιά
 κι' ὅλ' ἡμέρα βλασφημοῦμε τέτοια δύστυχη χρονιά

Τοῦ κάθε φύλλου ἡ τιμὴ
 εἶναι μονάχα μιά δραχμὴ

Εἰς δραχμάς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν
 κι' εἴκοσι πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν
 γιὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ
 εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστὰ
 Ἐπιστολὰς καὶ συνδρομὰς
 προσωπικῶς μόνον σ' ἡμᾶς

Φύλλον εἴκοστών μετροῦμε
 κι' ὅλο ἀγνώριστοι γυροῦμε

Εἴκοστή τοῦ Ὀκτωβρίου
 μ' ἀπαρχὰς ὀλίγου κρύσου

**Καὶ τὸν νέον Πατριάρχην ἔξαιρέτως ἐξυμνῶ
 κι' ἕναν στέφανον τοῦ βάνω
 στὸ κεφάλι φωτεινὸ**

Σὲ καιροὺς φαρμακωμένους τῆς Γεννιάς τὸ Μέγα Θρόνο
 Σοῦ ἐτοίμασε ν' ἀνέβης δοξασμένος ἤδη, ὁ χρόνος
 σ' ἕνα Θρόνον ὑφασμένον μὲ τοῦ σκλάβουμας τὸν πόνο,
 ποῦ κατὰβαθα τὸν νοιώθεις ἀπ' τοὺς ἄλλους, Ἐσὺ, μόνο,

κι' ἔγινες ὁ μαργαρίτης τῆς Γεννιάς ὁ τιμημένος
 τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας Μέγας γόνος δοξασμένος
 κι' ἀπὸ Σένα τώρα ὁ σκλάβος καρτερεῖ ζοὴ καὶ φῶς!
 ἀπ' τὸ βάρος τῆς μανίας κάθε Τούρκου κεκυφῶς,
 ἀπὸ Σένα Πατριάρχῃ περιμένει τώρα χάρι
 γι' αὐτὸ σκόρπα τῆς καρδιάς σου τ' ἀργυρὸ μαργαριτάρι
 γίνου γιὰ τὸ σκλαβωμένο, Ἐσὺ, μάνα καὶ τροφὸς
 μὲ τὰ χέρια Σου σκορπῶντας ἀφειδῶς τὸ θεῖο Φῶς.!

Πούφι εκατομμύρια τρία

Κι' έτσι επήραμε τὰ κρύα

Και τὰ εκατομμύρια καπνός και διελύθη.,
 ὦ τέμπορα! ὦ ἦθη!.,
 ὦ! τῶν ἀνθρώπων μοῦρες!
 ποῦ πίστευαν σὲ κοῦρες!
 και τώρα νὰ! λιγοῦρες!

Λοιπὸν εκατομμύρια δὲν εἶναι ἔξ γραμμένα
 παιδιὰ μου παινεμμένα
 και σεις ποῦ πᾶτε στὰ ψηλὰ πουλάκια μου ὠϊμένα!
 και τὰ εκατομμύρια καπνός και διελύθη
 και πῶς θὰ γίνουν ἔργατα; ὦ! τέμπορα! ὦ ἦθη!!
 κι' ἄλλοι βαστοῦνε τὴν κοιλιὰ
 ποῦ περιμένανε δουλειὰ
 κι' ἔχουνε τῶρ' ἀφθόνους
 σφοδρούς κωλικοπόνους!!

Και τὰ εκατομμύρια καπνός και διελύθη
 ἄμὰν καιροὶ και ἦθη!!
 και στοῦ Δημάρχου σκαλιὰ
 ὀδύρετ' ἢ σφηκοφωλιὰ
 κι' ἀκούω γουργοῦρες στὴν κοιλιὰ
 και λέω νὰρθοῦνε τὰ παλιὰ
 ποῦ τραταρίζαν τὰ... παιδιὰ
 κι' ἦσαντ' ἐδῶθε τὰ βιολιὰ
 κι' ἐκεῖ ταβούλια μὰ ζυγιὰ
 μὰ τώρα εκατομμύρια! καπνός και διελύθη
 ὦ τέμπορα! ὦ ἦθη!!.

ὦ! φεῦ! εκατομμύρια!.. Δεινὴ ἀνθρώπων πλάνη!
 ποῦ μὲ τηλεγραφήματα ἐνταῦθα καταφθάνει,
 κι' ὄλα πηγαίνουνε καλὰ
 μόνον ποῦ κλάυματα πολλὰ
 κάθε δημότης κάνει.

Τοῦ Αἰγίου νέα κρίσις

κι' ὑπαλλήλων παραιτήσεις

Θέρος τρύγος πόλεμος κι' ἄλλη τώρα κρίσις
 Δήμαρχος κι' ὑπάλληλοι δίδουν παραιτήσεις
 φόρα τὸ Συμβούλιον πόλεμον κηρύττει
 φόρα και ὁ Δήμαρχος τὸ ἀποκηρύττει
 κάτω τ' ἀξιώματα μὲ διαφανίας
 κόντρα ὁ Μανούσαρος τῆς πλειοψηφίας
 μὰ και ἡ Καμπάνα μας ποῦ τ' ἀκούει φοῖττει
 τᾶχα μὲ στὸ βάθος τῆς νόημα ποῖδὸ κρύπτει
 κι' ἔγινε τὸ Αἶγιον ἄνω κάτω πλέον
 κι' ὁ Ζαγκλίφας ἔτοιμος ἐφορμᾷ ὡς λέων
 κι' ἔγινε ἡ κατάστασις θέμ' ἀβυσσαλέον
 μὴ ρωτᾶτε πλέον
 μοναχὸς ὁ Δήμαρχος, φέρεται παλαιῶν
 κι' ἕνας κάποιος φίλος του, ἐφωράθη κλαίων

Θέρος τρύγος πόλεμος, μάχη λυσσαλέα
 ποῖδὸς θὰ γίνῃ σύμβουλος, πάλῃ ρωμαλέα
 στήθος πρὸς τὸ στήθος
 κι' ἐκλογαῖς μυρίζουνε πάλιν, ὡς συνήθως.

Κι' ἔτσι σὰν θὰ μπιῆς στὴν Δημαρχία

Βλέπεις τώρα ἀχανές και ἐρημία
 και ψυχὴ δὲν βλέπεις μία
 και σοῦ ἔρχεται ἀμέσως ἀπορία
 ποῦ θὰ λήξῃ ἡ ἱστορία

Θέρος τρύγος πόλεμος, Χρόνη τὶ χαμπάρια!
 Διάβολοι πῶς γίνετε σὰν μαλλιά κουβάρια
 κι' ἔρχεται στὴ σκέψι μου ἄθελα κι' ἀνάορη
 πλὴν ἂν ρίχτε ζάρια
 πῶς θὰ τὰ ξεμπλέξετε και μὲ ποῖα λανάρια;

Νεὸ φρεῦτο, φρέσκο πρᾶμμα

ἀπ' τῆς Ἀχαΐας τὸ γράμμα

Φ.— Χαῖρε Κλάπα, ἀπ' Ἀχαΐας στέλλω ταῦτη τὴ γραφὴ
 ὅπου βρισκομαι και φθάνω Κυριακὴ κοντὴ γιορτὴ
 τί νὰ κάμω; ἀφοῦ δὲν ἔχουν ἀρχινίσει κι' οἱ χοροὶ
 οὔτε ἀνοιξε γιὰ γούστο, ἐπὶ τέλους κι' ἡ Βουλὴ;
 Τριγυρνῶ λοιπὸν γιὰ ναῦρω τῆς Καμπάνας μας τὸ θέμα
 κι' ἀπὸ 'κεῖ γαρνιρισμένο νὰ στὸ στεῖλω μὲ τὸ πνεῦμα!
 'Εδῶ δὰ ποῦ λὲς εὐρῆκα τὸν κύρ' Πιλάτσικα γιατρον
 τὸν καλὸν Εἰρηνοδίκην εὐγενὴ τε και καλὸν
 και τὸν κύριον Φραγκούλιαν Ἀθανάσην ποῦ τὸνξέρεις
 τὸν 'Ανδρέα Μπεζεριάνον ποῦ μπορεῖς νὰ ὑποφέρεις
 τὸν κουμπάρον μου τὸ Γιώργη τὸν Μαχαίρα, λεβεντιᾶν
 τὸν Καραμπελιᾶν Ἠλίαν, τὸν Κωστὴν Καραμπελιᾶν
 και τὸν Δημ. Παπαγγελοῦτσον ποῦ μὲ βάνει σὲ μελιᾶν
 και μὲ κλεῖ γιὰ νὰ δικάσῃ εἰς ἕν οἶκμα στενὸν
 σὰν νὰ πρόκειται νὰ γίνῃ Δικαστὴρ ὁν ποντικῶν
 και τὸν Κώστα Πριτσαπιδ'λα ἐχαιρέτησα πολὺ
 και τὸν φίλον Νικολόπουλον ἄπτην πρώτης πάλῃ ἐκεῖ
 ἀλλὰ και τὸν Κανελλόπ'λον, ποῦ γλυκύτανα ἴμιλεῖ
 και τὸν κύριον ἐπίσης φίλτατόν μας τὸν Ραστὴν
 πῶχει πρώτης; καλωσύνην κι' οἰκογένειαν χρηστὴν
 τὸν γιατρό τὸν Γαλανόπ'λο, πῶχει πείραν ἀρκετὴν
 τὸν Εὐάγγελον τὸν Μάνο πῶχει χάριν ζηλευτὴν.
 Μὰ τί θέλη; ἀχ! τὴν Πάτρα! τὰ Κυβέλεια ποδῶ
 και ἄχ πότε ἀπ' τοῦ νὰ φθάσω ὀλοένα συζητῶ
 τὰ ὠραῖα τὰ γλυκὰ του, φίλτατέ μου, νὰ γευθῶ
 φῖνα πρώτης καμωμένα ἀπὸ βούτυρον ἀγνὸ
 μέστ' τὴν μέση σ' ἕναν κύκλο φικικὸ κι' ἐρατεινὸ
 νᾶχω γύρω μ' ὠμορφάδαις, τὸν καιρὸν μου νὰ περνῶ

Και χορὸς στο Μιντιλόγλι

ποῦ θὰ τὸν χορῶσουν ὄλοι

Χορὸς στὸ Μιντιλόγλι σήμερα, λοιπὸν,
 μὲ κέντρον τὸ Σχολεῖον ἐκεῖ χορευτικὸν
 μικροὶ, μεγάλοι ὄλοι μὲ ντζᾶζ ἐκ μουσικῶν
 γιὰ νὰ συντρέξουν ὄλοι τὸν ἱερὸν σκοπὸν
 ὄλοι θὰ πηδήσουν χορεύοντας στὰς τρεῖς
 γι' αὐτὸ Μιντιλογλίτη μὴ φᾶς ὡς νὰ προσθῆς
 κι' ἂν τσάρλεστον δὲν ξέρτε, χορεῦτ' Ἑλληνικὸν
 τρία πουλάκια πᾶν ψηλὰ και τῶνα χαμηλόνοι
 κι' ἂν εἶναι τὸ ἐπίπεδον τῆς πάλαι γλυστερόν
 τοῦτέστι ὀλησθηρόν
 ἀπὸ τὰ ὀλισθήματα πολὺ μὴ φοβηθῆτε
 κι' ἀνδρεῖοι ὡσὰν Ἑλληνες, κι' ὡσὰν Γραικοὶ σταθῆτε
 χορεῦτε και πηδηῆτε
 στὸ πείσμα τὸν συρτόν

**Κόκκινη κλωστή δεμένη
στην άνέμη τυλιγμένη
δός της κλωτσο να γυρίση
παραμυθι ν' άρχινήση**

Στην παρξενη τη χώρα
να κι' ο Μάγος με τα δώρα
καταφθάνει μέσ' την ώρα
κι' άτενίζων μετά πόνου
της Ελλάδος μας τα πλήθη
τά ευήθη
σοβαρά άπό μεγαφώνου
χωρίς δίκωχον έφετος
όμιλει πολύ πρεφέτος
κι' όσοι κέραμοι και πλίνθοι,
'Ελληνάδες μου και λίθοι
άλλου βρήκεν εις σωρόν
τους κομίζει όμιλών
για τον κοϋφον τον λαόν
και το στόμα μερικών
νάι και χάσκει άνοικτόν
και ήκούετο ή φωνή του
ώς κι' αυτοί οι στεναγμοί του
κι' οι λυγμοί του
παρά πάντων και πασών
φεύι εις την διαπασών,
κι' ο καθεις ειπ' άπορών
«Πώς θά ίδουμε το κενόν
«τό ταμείον μας γεμάτον
«άνευ των περισσευμάτων
«ή χρωστοϋμ' εις Μιχαλιόν;
«Πώς Ταμείον δίχως πάτον,
«λόγω των πολλών γευμάτων
«κούρα μέλλα σί ρέ φάτον
«θέ να μείνη παχουλόν;
«σάν κι' αυτός ήλθε φορών
«ένα σκοϋφον..... Δανικόν;

Κι' ειπε κι' άλλα ποϋ θά κάμη
ο Ποιμήν με το καλάμι
όσο στέκουν τα ποδάρια
εις τα δυο του κλιτισνάρια
και άπήντησε το πλήθος!
στριμωχθέν καθώς συνήθως
δίχως σκέψιν, άλλ' ευήθως
Μπράβο, σύντεκνει πατέρα
πώρχεσ' άπ' την 'Αγγλιτέρα
και ύψώθ' ή μία χέρα
με τα πέντε, προς Λαόν
τον τοιοϋτον άγλαόν
κι' ειπ' αυτός: Λαε χρυσε
με τα πέντε, ο Λαε
εϋλογώ και páλιν Σεί!

Μά δεν ξεχασεν ως τόσο
να μās ψάλη και καμπόσο
το περίφημο τιμόνι,
δπως ήτο στο μπαλκόνι
στο μηχανημα μπροστά,

κι' ειπε κι' άλλα εκει σκαστά
και περι άνεμοζάλης
και δεινής άνέμων πάλης,
τρικυμίας, πισοχάρτου
κι' ο Λαός τα δάκρυά του
άφινε εκ περιτροπής
με κοκκίνισμα ντροπής!
"Υστερα, ... για τη ληστεια
διανθίζων με άστεια
κάθε φράσιν του πυκνώς
άσκιζόμενος συχνώς
ώς' εφάνη καθενός
δπως νόμισε κι' εκεινος
πώς μπορεί γι' θεατρίνος
να περάσ' ειλικρινώς
πάρεξ Πρόεδρος να ειπαι
ή πιλότος στο, «'Αθήναι»
ή παληπορωθυπουργός!
κι' ο Λαός ποϋ ήτ' άπο κάτω
βλέπων τα καμώματά του
λιγωμένος του γελα
μά κι' αυτός άπο ψηλά
μ' ιδιαίτερη χαρά
ρίχνει μουτζες χαμηλά
σε προσώπατα πολλά
κι' ο λαός εδάν! φωντάζει!
στη χαρά του και στο νάζι
να μās ζήσης φουκαρεά
κι' άς μην έχουμε παρεά.

Τέλος εν μιά Τραπέξη
τους άγρότους συμμαζεύει
όμιλει δια τον άσσο
κι' ο λαός φωνάζει πάσο
με μεγάλη τη φωνή
«Λευτεράκη μου, μās σώνει
«τώρα εγίνη τό μπαλόνη
«ποϋ γεμάτο άπ' άερα
«θά πετάξη στον αιθέρα
«με ιδέαις τορνευταις
«και πληθύν άπο ψελταις
«σώνει φευγ' άπ' το μπαλκόνι
«μη κρυώσης τέτοιο άηρόνη,
«ποϋ καθεις σε καμαρώνει
«ποϋ μās έκαμες τη χέρι
«κι' ειπες και για τον Τσαλδάρη
«της φακής το παληκάρη
«λόγια λήθης τολημερά
«άληθώς τούτ' τη φορά
και προσέθεσε αυτά
Σένα έχουμε πατέρα
όλοι οι άνδρες πέρα πέρα
σου το λέμ' όρθά κοφτά
Πρόεδρε και Βουλευτά!
κι' έκαμεν ευθύς δυο τοϋμπες
κι' έκαμαν οι καραμουτζες
ράτατά, ράτατά.

Κόκκινη κλωστή δεμένη
μα κι' ευρέθηκε μπλεγμένη

σάν μᾶς ἔκαμε τὴ χάρι
ἢ καράφλα τοῦ Τσαλδάρη
νὰ μιλήσῃ φιλικὰ
μετὰ κρύων τῶν αἱμάτων
κι' ὄχι ἐπὶ τῶν γονάκων
περὶ Στέλιου Γονατᾶ
Ἡ νταρβίρα ὅμως πάλι
ἀπ' τὰ ἴδια πάλι ψάλλει
πῶς ἢ φούγα τοῦ Τσαλδάρη
φτοῦ! π' ὁ διάβολος νὰ πάρῃ!
δὲν σταμάτησε ποσῶς
καὶ τὸ ἴδιο καλντάρι
ξαναρχίζει ριζικῶς
Πρόεδρέ μας καρβάλαρη,
κι' ἀπ' τὰ ἴδια μᾶς μιλεῖ
πῶς δὲν θάμπῃ στὴ Βουλῆ.

Κόκκινη κλωστή δεμένη
νὰ τὴν λύσουν περιμένει
κι' ὁ Τσαλδάρης ἐπιμένει
καὶ τὴν διάβολο θὰ γένη
ποῖός τὸ ξέρει νὰ σᾶς πῆ,
νὰ τοὺς πῆ ὁ παπᾶς στ' αὐτί.

**Τὰς εὐχὰς μου ἀποστέλλω
εἰς ἐκείνους ὅπου θέλω**

Στὸν Λουκᾶν τὸν Ροῦφον γόνον ἐκλεκτὸν ἐκ τῶν Πατρῶν
στέλλω εὐχὰς γιὰ τὴν γιορτὴ τοῦ ἐπὶ δίσκων ἀργυρῶν
πολυσέλιδον ντζιορνάλε γιὰ νὰ γράφῃ ἀρθρογραφῶν
κι' ἓνα ζευγὸς τσαρουχίων νὰ τὰ βάνῃ ἀγρουπνῶν
καὶ τὴν Πάτρα νὰ θυμᾶται, σάν τὰ πόδια τοῦ θὰ τῶν

Στὸν Γεράσιμον τὸν Τσίντζον ἐν Μεσολογγίῳ στέλλω
ικανὰς δικογραφίας νὰ τροχᾷ τὸ τσερβέλο
εὐχομαι νὰ χαίρῃ ἄκραν καὶ ὑγείαν κι' εὐτυχίαν
στὰ καλλιμορφα παιδιὰ τοῦ, τὴν καλὴν τοῦ τὴν κυρίαν.

Εἰς τὸν Λειβαδᾶν ἐπίσης τὸν Γεράσιμον ζητῶ
κι' ἄλλα γρήγορα γαλόνια, καὶ περ' σόστερο μισθὸ
νὰ τὸν ἰδῶ Συνταγματάρχῃ μεσ' σὲ χρόνια μόνον δέκα
καὶ νὰ χαίρῃ τὴν ζωὴν τοῦ μετὰ τὴν ὡμορφή γυναικᾶ

Στὸν Γεράσιμον Λαμπάτον μετὰ καρδιὰ χρυσοῦ, τοῦ στέλλω
ρόδα κι' εὐσομα λουλούδια, ὡς αὐτὸς κι' ἐγὼ τὰ θέλω
στέλλω κρῖνα, στέλλω γιούλια κι' ἂν ὑπάρχουν γιασεμιά
καὶ νὰ τύχῃ νὰ πετύχῃ ὅτι ἔχει ἐπιθυμιά.

Εἰς τὸν Γεράσιμον Μακρῆν ποῦ μένει στὰς Ἀθήνας
στέλλω λουλούδια ἀφθονα ἐντὸς χρυσοῦς βιτρίνας
τοῦ στέλλω βάζα φαμπουριὰ ἀπ' τὸ μυχὸ τῆς Κίνας
ζωὴν, ὑγείαν χαρωπὴν, ἀσφοδελοῦς μυρσίνας.

Στὸν Γεράσιμον Σκαλτσούνῃν Κερκυραῖον εὐγενῆ
στέλλω μύρα τῆς Ἀσίας κι' ὦν ἢ Κέρκυρ' ἀφθονεῖ
πᾶσαν εὐχομ' εὐτυχίαν
πλούτη, δόξαν καὶ ὑγείαν

Εἰς τὸν φίλον Φαρακλὸν ἐξ ἀρίστων δικηγόρων
στέλλω δάφνινο κλωνάρι, τὰς εὐχὰς μου κατὰ κόρον

γιατὶ ἔμαθα πῶς εἶναι τὸ καμάρι στ' Ἀργοστόλι
κι' ἐπισήμως τὸν τιμοῦνε καὶ τὸν ἀγαποῦνε ὅλοι

Στὸν Μεμᾶ μας τὸν Λαγγούσην στέλλω εὐχὴν κι' εὐθύς νὰ στρέξῃ
τὰ κρασιὰ τοῦ γιὰ νὰ γίνουν πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ προσέξῃ
ὅταν ἔρχομαι νὰ πίνω σ' ἐκλογαῖς προτοῦ νὰ φέξῃ
με Βρασίδαν καὶ πεντέξῃ,

Εἰς τὸν κῆπο τοῦ νὰ γίνῃ μιὰ τρανὴ περικοκλάδα
κι' ἀπὸ κάτω νὰ πηγάζῃ ὅταν τοῦρχειται ζαλάδα.

Νᾶχῃ ὑγείαν, κι' ἡ ὠραῖα, ἡ κυρία τοῦ ἐπίσης
καὶ νὰ μὴ στερέψῃ, Θεέ μου! τῶν καλῶν τοῦ κάθε βρούσις!

Στὸν Γεράσιμον Κεφάλαν τ' Ἀγγλικῶν Διευθυντὴν
τὴν κυρίαν τοῦ νὰ χαίρῃ τὴν τοσοῦτον ζηλευτὴν
στέλλω κρῖνα στὴ γιορτὴ τοῦ, τσαντσαμίνια δυὸ καλάθια
σὲ μαντζέτα διαλεγμένα μοσχομουρισμένα τ' ἄνθια

Εἰς τὸν Μάκη Ἀθανασίου χίλιους τόμους ποιημάτων
καὶ ἀδέτους καὶ δεμένους μετὰ κόκκινων δερμάτων
γιατ' ἐγίνῃ μελικόζους, πρῶτος φίλος τῶν αἱμάτων
κυνηγῶν, χωρὶς νὰ τρωῦμε οὔτ' ἐκ τῶν περισσευμάτων
μὰ τοῦ εὐχομαι ἀκόμη πολλοὺς χρόνους καὶ ὑγείαν
καὶ νὰ χαίρῃ τὴν Ἀκτίνα, τὴν καλὴν τοῦ τὴν κυρίαν

Εἰς τὸν Μάκην Γιαννακόπ'λον τὸν καλὸν Διευθυντὴν
μετὰ καρδιὰν ζηλευτὴν
ποῦναι στὸ Ἀεριοφῶς αὐτὸς στύλος τοῦ φωτὸς
στέλλω πληθὸς τσαντσαμίνια νὰ τὰ χαίρῃται κι' αὐτὸς

Εἰς τὸν Μάκην Σωτηρόπ'λον μετὰ χρυσοῦ καρδιὰ παιδί
τὸ ὠραῖο μέγαρό του, τέλειο γλήγορα νὰ ἰδῇ
καὶ ταχέως νὰ χαρῆ.

Στέλλω κόφους τὰ λουλούδια νὰ κρατήσῃ ὅσα μπορεῖ

**Τρέχουν ὅλοι πῶς καὶ πῶς
γιὰ τὸ γάλα τὸ ΤΡΟΦΟΣ**

Φ.— Ἐμαθες καλέ μου Φάπα;

Κ.— Τὶ νὰ μάθω; τί; καὶ πῶς;

Φ.— Δὲν ἤξεύρεις τελευταίως πῶς ἐγίνηκε σεισμός
κι' ἀπ' τὴ γῆ ἐβγήκε γάλα;

Κ.— Ἐέρω! Γάλα τῆς **Τροφὸς**

Φ.— Μὰ δὲν ξέρεις πῶς καὶ τούτῃ ποῦ περνᾷ γάλα **Τροφὸς**
δίνει πάντα στὸ μπεμπέ της κι' ἔχει γίνῃ παχουλὸς
μὰ χαρὰ ἓνα παιδάκι ποῦ περνῶντας ὁ καιρὸς
σὲ δυὸ μῆνες θάχει γίνῃ ἓνας ἄντρας ζωηρὸς

Φ.— Ἄλλ' αὐτὰ ὅπου μοῦ λέγεις εἶνε θαύματα μεγάλα!

Κ.— Κι' ὅμως ὅλ' αὐτὰ τὰ κάνει μόνον τῆς **Τροφὸς** τὸ γάλα
ποῦ ἀνώτερον ἀκόμη τῆς μητρὸς εἶναι κι' ἀπ' ἄλλα!

Φ.— Ἄν θὰ πάου; Οὔτε στέκα! Πάω!... γίνηκα.. μπουχός!.

Κ.— Τρέχα!.. κι' ὅλοι σας τρεχάτε γιὰ τὸ γάλα τῆς **Τροφὸς**

Μαιευτὴρ γυναικολόγος ὁ Χριστόφορος Κανῆς
ιατρός ἐκ τῶν ἐγκρίτων τέως δὲ τῆς Κλινικῆς
τῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς γυνεκολογικῆς
Στὸ Παρίσι σπουδαζόμενος ἐπὶ τοιαῦτα εἰδικὸς
Φίλος, δεδοκιμασμένος ἐπὶ δουλειὰ τοῦ τακτικὸς
κι' ἔχει ἐπὶ τὴν ὁδὸν Ἀράτου ἀριθμὸς ὀκταεταῖα
κλινικὴν ποῦ δυνιστῶμεν εὐχαριστῶς ἐπὶ καθένα

Ἡ Καμπάνα κάνει στίχους σ' ὅποιον θέλει ἐν τῷ ἄμα
καὶ μ' ἐλάχιστα ἐπίσης μιὰ θαυμάσια τὴν ἑκκλάμα